

Vyvěšeno dne: 25. 8. 2026
Svěšeno dne: 8. 9. 2026

Radka Kratochvílová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Tomáše Kocourka a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) David Fogl, b) David Potěšil, c) Roman Hrubec, d) Marek Pátek, e) Aleš Kulovaný, f) Josef Majer, g) Miroslav Moulis, h) Jiří Křen, ch) Adam Tomandl, i) Richard Hansel, j) Milan Svoboda, k) Vladimír Hofmeister, l) Václav Kotous, m) Lukáš Hajtol, n) Michal Fišer, o) Petr Vočadlo, p) Jan Lepka**, všichni zast. Mgr. Zdeňkem Honzíkem, advokátem se sídlem Rooseveltova 49/16, Plzeň, proti žalovanému: **generální ředitel Vězeňské služby České republiky**, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 10. 2024, č. j. VS-207929-13/ČJ-2022-80000P-51ODV, v řízení o kasační stížnosti žalobců a) až p) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 24. 2. 2026, č. j. 57 Ad 5/2024-85,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Ředitel Věznice Plzeň (dále jen „ředitel věznice“) zamítl žádosti celkem 19 příslušníků vězeňské služby, z nichž část byla zařazena do služby na oddělení výkonu vazby a trestu (dále jen „OVVaT“) a část do oddělení vězeňské stráže (dále jen „OVS“). Těmito žádostmi se domáhali o zpětné proplacení přestávek ve službě na jídlo a odpočinek za období posledních tří let předcházejících podání žádostí,

tj. od 30. 6. 2017 do 30. 6. 2020, resp. od 7. 8. 2017 do 7. 8. 2020. Proti rozhodnutí ředitele věznice podali žadatelé odvolání, které žalovaný výše nadepsaným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného napadli příslušníci žalobami u Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Nynější věc se týká společné žaloby celkem 17 příslušníků, zbylí dva příslušníci podali vlastní společnou žalobu, kterou krajský soud projednal v řízení vedeném pod sp. zn. 57 Ad 7/2024; v tomto řízení žalobu dvou zbývajících příslušníků zamítl, jejich kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem NSS ze dne 12. 8. 2026, č. j. 8 As 31/2026-46.

[2] **Krajský soud** žalobu zamítl i v nynější věci. Ve svém rozsudku se nejprve věnoval průběhu správního řízení před žalovaným a obsahu žalobou napadeného rozhodnutí. Shledal, že rozhodnutí žalovaného je přezkoumatelné. K žalobním námitkám krajský soud uvedl, že jsou formulovány značně obecně a šablonovitě, nereflektují konkrétní okolnosti projednávané věci, neoznačují konkrétní skutečnosti plynoucí z dokazování, ani z nich neplynou konkrétní případy, kdy nebylo žalobcům umožněno řádně čerpat přestávku dle § 60 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“). Argumentace žalobců stojí toliko na obecných poměrech v systému Vězeňské služby ČR. Krajský soud uvedl, že kvalitou žaloby je předurčen obsah odůvodnění jeho rozsudku. Krajský soud tudíž při posouzení věci vycházel z obecných právních závěrů vyslovených v relevantní judikatuře vztahujících se k § 60 zákona o služebním poměru v poměrech Vězeňské služby ČR. Nevycházel přitom z judikatury poukazované žalobci, která se vztahuje ke specifickým, skutkově více podloženým případům.

[3] Krajský soud poukázal na rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2025, č. j. 5 As 257/2024-57, který se týkal sporu příslušníků zastoupených stejným právním zástupcem jako v nynější věci. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) zevrubně shrnul stávající obecná východiska k posuzování přestávek ve službě dle § 60 zákona o služebním poměru. Z tohoto rozsudku vyplývá, že zákon zná dva režimy čerpání přestávky. První z nich (§ 60 odst. 1) se uplatní při službě přerušitelné. Doba čerpání přestávky v tomto režimu se nezapočítává do doby služby a nenáleží za ni služební příjem. Odlišně je tomu u režimu dle § 60 odst. 3, který se uplatní při službě nepřerušitelné. O tom, zda se v konkrétním případě jedná o přerušitelnou, či nepřerušitelnou službu, nerozhoduje pouze samotná náplň služby, ale i okolnosti služby na daném pracovišti. Aby bylo možné učinit závěr, že se v daném případě jedná o přerušitelnou službu, musí být příslušníkům umožněno čerpat přestávku nezpochybnitelným způsobem, tj. formálně v souladu s právními i služebními předpisy a rozkazy tak, aby bylo zřejmé, že v době čerpání přestávky nemusí plnit žádné služební povinnosti, aby si během ní mohli odpočinout a najíst se. To není popřeno skutečností, že ve zcela výjimečných případech může být aktivována jejich zákonná zakročovací povinnost, ani určitým diskomfortem při čerpání přestávky v jídelně (praktická nemožnost opustit budovu, čerpání přestávky ve služebním úboru a s vysílačkou), ani čerpáním přestávky přímo na stanovišti, aniž by byl příslušník vystřídan. Naplánování přestávek v denních rozkazech představuje v kontextu zákonné úpravy dostatečný podklad pro umožnění čerpání přestávky na jídlo ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Není přitom rozhodné, že interní předpisy či denní rozkazy neobsahují výslovné uvedení, že příslušník v době přestávky za své stanoviště neodpovídá. Z hlediska faktické možnosti čerpat přestávku dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je sřejmější, zda příslušník vykonává službu na pohyblivém, či pevném stanovišti, tj. zda je potřeba ho v době čerpání přestávky vystřídat. Dále krajský soud uvedl, že podřazení přestávky pod § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nevylučuje ani to, zda měl příslušník během čerpání přestávky na sobě výstroj a výbroj, a že ji z praktických důvodů čerpá přímo ve věznici. Rozhodující je, zda jsou příslušníci během jejího čerpání ve stavu trvalé ostražitosti a zda během ní běžně dochází k aktivaci zakročovací povinnosti.

[4] Krajský soud uvedl, že v nynější věci shromáždil ředitel věznice relevantní důkazy, které ve svém rozhodnutí i řádně hodnotil, žalobci však tyto důkazy v žalobě nijak nezpochybnili. Uvedli

pokračování

pouze, že ředitel věznice neprovedl důkaz výpisy čipových karet od vstupu do jídelny a že žalovaný neopatřil příslušný rozkaz, dle něž by byl příslušník oprávněn opustit stanoviště za účelem čerpání přestávky. Tyto důkazy však dle názoru krajského soudu správní orgány správně vyhodnotily jako nadbytečné. Dále krajský soud popsal odůvodnění rozhodnutí ředitele věznice ve vztahu k oběma typům služby, kterou vykonávali jednotliví žalobci (výkon služby na OVS, kde působili strážníci, resp. eskorta, a na OVVaT, kde působili dozorcí). Krajský soud popsal charakter obou typů služby i důkazy, z nichž charakter služby ředitel věznice dovodil. Poukázal rovněž na části odůvodnění obou správních rozhodnutí, v nichž žalovaný či ředitel věznice odkazovali na obsah předpisů upravujících čerpání přestávek. Naznal, že tyto předpisy v souhrnu s denními rozkazy umožňovaly řádné čerpání přestávek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Ve vztahu k faktické možnosti čerpat přestávky vyšel ředitel věznice z výpovědi několika svědků, jakož i několika žalobců. Nezjistil přitom, že by bylo žalobcům znemožňováno čerpat přestávky v práci. Ani žalobci sami neuvedli žádný konkrétní případ, kdy by taková situace nastala. Žalobci byli nadto seznamováni s hromadnými výkazy o době výkonu služby, které následně podepsali.

[5] Žalobci v žalobě namítali, že jim nebylo umožněno čerpat přestávky v práci plnohodnotně, neboť pro účely čerpání přestávky nejsou střídáni, jsou během ní ve stavu trvalé ostražitosti, jelikož jsou povinni k likvidaci mimořádných událostí, a jejich služba tudíž není přerušitelná. Krajský soud k tomu uvedl, že žalobci nemohou uspět s obecnou argumentací o specifčnosti vězeňského prostředí. Obecná připravenost k zásahu řádnému čerpání přestávky nebrání, žalobci nebyli k žádnému zákroku mimo obecné zakročovací povinnosti během čerpání přestávky povinni. K mimořádným událostem docházelo na pracovištích žalobců zcela výjimečně. Žalobci nebyli během čerpání přestávek povinni plnit služební povinnosti, které jim vyplývají ze služebních předpisů, a nebyli povinni se zdržovat na svém stanovišti, ať už se jednalo o stanoviště pevné (na němž byli vystřídáni), nebo pohyblivé (na němž k vystřídání nedocházelo). Žalobci nezpochybnili závěr služebních funkcionářů, že na pohyblivých stanovištích nebylo střídání příslušníků třeba. Bylo tedy na vůli žalobců, jakým způsobem přestávku stráví. V případech, kdy žalobci nemohli z důvodu plnění neodkladných povinností přestávku čerpat, mohli o této skutečnosti uvědomit své nadřízené a daná doba by se do čerpání přestávky nezapočítala. Žalobci však netvrdili, že by takový případ nastal.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že přílohy k denním rozkazům, které obsahovaly evidenci čerpání přestávek, byly falzem. Přílohy byly podepsány žalobci a jejich pravost potvrzují i výslechy svědků i některých žalobců. Není ani podstatné, že při čerpání přestávek nedocházelo k zaznamenávání předání a převzetí služby. V případě pohyblivých stanovišť totiž ke střídání nedocházelo a v případě pevných stanovišť nedocházelo k předání a převzetí služby, jednalo se jen o dočasné střídání, které se nezaznamenává.

[7] Dle názoru krajského soudu postupovali služební funkcionáři v souladu s § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru, dle něž je služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Krajský soud rovněž uvedl důvody, proč věc posoudil jinak než v řízeních sp. zn. 30 Ad 8/2017 a 57 Ad 2/2018, v nichž rozhodoval na stejných právních a podobných skutkových základech. Situace byla v tehdejších věcech odlišná; důvodem zrušení rozhodnutí žalovaného byl nedostatečně zjištěný skutkový stav.

II. Kasační stížnost žalobců, vyjádření žalovaného a další podání účastníků

[8] **Žalobci a) až p)** (dále též „stěžovatelé“) podali proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost, jejíž důvody podřadili pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád

správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhují, aby NSS rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[9] V kasační stížnosti stěžovatelé namítají, že krajský soud se ve svém rozsudku odvolává na judikaturu NSS, která je v rozporu s rozkazy a nařízeními platnými v rozhodné době ve Věznici Plzeň a s nařízeními platnými pro celou Vězeňskou službu ČR. Dle názoru stěžovatelů se soudy staví do pozice orgánů, které nejlépe znají problematiku Vězeňské služby ČR, aniž by k tomu disponovaly příslušnou erudicí. Není například pravdou, že by dozorce na vícečlenném stanovišti nemusel být střídán. Takový výklad je v rozporu s § 4 písm. h) nařízení generálního ředitele Vězeňské služby (dále jen „NGŘ“) č. 5/2016 a § 32 odst. 4 NGŘ č. 23/2014. Názor NSS, dle něž není nutné na pohyblivých stanovištích zajišťovat střídání příslušníků, nemá oporu v žádných relevantních předpisech. NSS změnil pravidla a vytvořil nové povinnosti příslušníků na strážních a dozorcích místech, k čemuž není povolán. Soudy nemohou ze své pozice rozumět problematice obsazení dozorcích stanovišť. Rozpis stanovišť je tvořen profesionály, kteří při jeho tvorbě berou v potaz nebezpečnost vězňů na daném dozorcím úseku. Ze stanoviště s pohyblivým režimem nemůže žádný z příslušníků volně odejít čerpat přestávku, neboť by tím ostatní příslušníky vystavil zvýšenému nebezpečí napadení od vězňů a jiných mimořádných událostí. Dle stěžovatelů se nelze ztotožnit ani s názorem, že v době přestávky mají příslušníci obecnou povinnost zasáhnout, neboť v první řadě nemají vůbec povinnost se zdržovat v prostoru věznice. Mimo přestávku nemůže daný příslušník efektivně zasáhnout proto, že musí hlídat ostatní vězně. Soudy, jakož i žalovaný po stěžovatelích vyžadují dodržování interních předpisů, ale zároveň se odvolávají na judikaturu, která je s nimi v rozporu. Krajský soud vycházel z judikatury NSS, která představuje odklon od judikatury původní, která byla s interními předpisy věznice v souladu.

[10] Problematiku přestávek dle § 60 odst. 1 a 3 zákona o služebním poměru je třeba rozdělit na problematiku příslušníků zařazených na OVS a těch zařazených na OVVaT. Z denních rozkazů bylo prokázáno, že ani na jednom z obou typů stanovišť nebylo zajištěno střídání příslušníků tak, aby se příslušník čerpající přestávku v práci nemusel zajímat o dění ve věznici. Části výpovědí svědků, o něž se opíral ve svém rozsudku krajský soud, jsou vytrženy z kontextu. Na strážních stanovištích je situace taková, že daný příslušník čerpá přestávku „za tichého souhlasu“ nadřízených, přičemž je v danou dobu značně oslabena ostraha věznice. Příslušník musí být během přestávky stále ve střehu. Krajský soud problematice střídání na strážních stanovištích vůbec nevěnoval pozornost. Není pravdou, že by k posouzení této otázky stěžovatelé v řízení před ním nepředložili dostatečná tvrzení a důkazy. Stěžovatelé v tomto ohledu poukazují na obsah svědeckých výpovědí, na denní rozkazy, rozpisy strážních a dozorcích stanovišť a na Řád Věznice Plzeň. Podobně jako krajský soud se této otázce ve svých rozhodnutích nevěnovali ani služební funkcionáři. NSS přitom již v minulosti krajský soud instruoval, aby se problematikou střídání na strážních místech ve Věznici Plzeň zabýval (rozsudek ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78).

[11] Dále stěžovatelé popisují poměry na strážních stanovištích ve Věznici Plzeň. Střežení vnější části věznice je prováděno na pěti stanovištích trojčlennými hlídkami. V době, kdy tyto příslušníci nejsou na strážní věži, provádějí tzv. strážní hlídku (např. doprovod zásobovacích vozidel). V noci vykonávají pochůzkovou službu. Oslabení hlídky je z hlediska bezpečnosti vyloučeno, a konzumace jídla je tedy vykonávána za běžného provozu. Na tuto skutečnost krajský soud ve svém rozsudku nijak nereagoval. Činnost dozorců je v podstatě shodná s činností strážných s tím rozdílem, že je vykonávána uvnitř objektu. Žalovaný rozděluje dozorcí stanoviště na pevná a pohyblivá a nesmyslně a bez důkazů činí závěr, že na pohyblivých stanovištích není třeba zajišťovat střídání příslušníků, neboť příslušník může za účelem čerpání přestávky svévolně opustit své stanoviště. Tento závěr však nemá oporu v provedeném dokazování; neexistuje žádný rozkaz nebo nařízení, které by opuštění stanoviště umožňovalo. Součástí správního spisu je přitom Řád věznice Plzeň, jehož součástí

pokračování

je časový rozvrh činnosti odsouzených. Z něj plyne, že dozorce vykonává službu po celou pracovní dobu i mimo kancelář, neboť součástí služby je i organizování činnosti odsouzených. Odsouzení se nadto nesmí v prostorách věznice pohybovat samostatně bez dozoru. Kancelář dozorců je volně přístupná vězňům, je tudíž nepředstavitelné, aby v ní dozorcí volně konzumovali jídlo a odpočívali. V prostorách věznice se rovněž nachází pracoviště odsouzených, na nichž vykonává službu pouze jeden příslušník, který tak logicky své stanoviště nemůže opustit. Není-li tedy zajištěno střídání dozorců, je u nich čerpání přestávek nemožné.

[12] Stěžovatelé poukazují na interní předpis Věznice Plzeň obsahující seznam strážních a dozorcích stanovišť. V této normě jsou řešeny doby obsazení jednotlivých stanovišť, přičemž během této doby je jejich obsazení bezpodmínečné. Není-li po tuto dobu zajištěno střídání příslušníka, je logické, že není ani realizováno.

[13] **Žalovaný** ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost zamítnout. Ztotožňuje se se závěry vylovenými krajským soudem. Je toho názoru, že napadená správní rozhodnutí mají oporu ve správním spise, neboť vychází z listinných důkazů a svědeckých výpovědí. Závěry krajského soudu odpovídají ustálené judikatuře NSS. Ve svém rozsudku se krajský soud vypořádal se všemi veskrze obecnými žalobními námitkami stěžovatelů. Stěžovatelé v kasační stížnosti nijak nezduvodnili, proč je jejich situace odlišná od situace příslušníků, jejichž případy projednával NSS v krajském soudem poukazovaných kauzách. Kasační argumentace je tedy spíše vyjádřením nesouhlasu s dosavadní rozhodovací činností NSS.

[14] **Stěžovatelé ve své replice** uvádí, že vyjádření žalovaného nijak věcně nerozporuje jejich kasační argumentaci. Stěžovatelé zpochybňují názor krajského soudu, dle něž neuvedli jediný případ, kdy jim nebylo umožněno řádně čerpat přestávku na jídlo. Stěžovatelé uvádí, že se v jejich případě jednalo o zcela standardní situaci, ke které docházelo při každé službě. Tato skutečnost vyplývá z výpovědí stěžovatelů a z denních rozkazů. Stěžovatelé opakují, že na žádném z dozorcích ani strážních stanovišť nelze příslušníky střídat tak, aby mohli plnohodnotně čerpat přestávku na jídlo. Žalovaný tím, že vyslovuje souhlas se závěry krajského soudu, popírá obsah interních norem, kterými se řídí Vězeňská služba ČR. Dle jeho názoru je tak možné opustit dozorcí či strážní stanoviště nehlédě na bezpečnost ve věznici. Žalovaný se tudíž přiklání k takovému výkladu předpisů, který je pro něj v rámci sporu zrovna výhodnější. Dále dle názoru stěžovatelů krajský soud v bodě 58 svého rozsudku vyslovil závěry, které jsou v rozporu s judikaturou Soudního dvora Evropské unie.

III. Posouzení kasační stížnosti

[15] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobami oprávněnými, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatelé jsou v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupeni advokátem. Poté Nejvyšší správní soud zkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, ke kterým je povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

[17] Příslušníci vězeňské služby (stejně jako ostatních bezpečnostních sborů) mohou vykonávat službu ve dvou režimech. První režim představuje služba přerušitelná. V tomto případě zákon stanoví minimální délku a maximální intervaly mezi přestávkami na jídlo a odpočinek, přičemž za tyto přestávky příslušníkům nenáleží služební příjem (§ 60 odst. 1 zákona o služebním poměru). Druhý režim se vztahuje na službu nepřerušitelnou. Pokud výkon služby nelze přerušit, musí být příslušníkům

zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek, za kterou jim naopak služební příjem náleží (§ 60 odst. 3 zákona o služebním poměru). O tom, zda je služba přerušitelná, či nepřerušitelná, nerozhoduje pouze její povaha nebo náplň služebních úkolů, tedy zda je nutné ji vykonávat nepřetržitě. Významné jsou také konkrétní podmínky výkonu služby na daném pracovišti. Stejný druh nepřetržité služby může být na jednom pracovišti posouzen jako přerušitelný, zatímco na jiném jako nepřerušitelný (rozsudek NSS ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, bod 24).

[18] Službu je třeba považovat za přerušitelnou, pokud existuje konkrétní, srozumitelné, jasné a předvídatelné organizační opatření, které upravuje, kdy, kým a jak je příslušník v průběhu čerpání přestávky zastupován, resp. střídán (viz rozsudek NSS č. j. 8 As 257/2018-44), a zároveň zastupitelnost příslušníka není pouze deklarována ve služebních předpisech, ale jeho zastoupení (resp. vystřídání) je v praxi skutečně možné a není znemožněno povahou pracovního prostředí ani vyčerpáním příslušníků (viz rozsudek NSS ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42). Přerušitelný charakter služby je dán i tehdy, může-li příslušník čerpat přestávku přímo na stanovišti, aniž by byl vystřídán. Podstatné je, zda příslušníkovi na daném stanovišti je umožněno i bez vystřídání čerpat přestávku (viz rozsudek NSS ze dne 17. 8. 2022, č. j. 9 As 89/2021-65). Uvedené samozřejmě neplatí pro příslušníky, jejichž střídání není z povahy věci vůbec třeba.

[19] Je tedy zřejmé, že problematika přestávek v práci v režimu zákona o služebním poměru byla opakovaně řešena judikaturou NSS. V rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 As 325/2023-48, NSS shrnul tu část judikatury, která se týká přímo příslušníků vězeňské služby (viz bod 28). V této věci NSS zrušil rozsudek krajského soudu, přičemž uvedl, že „*úkollem krajského soudu nyní bude v rozhodnutí odvolacího orgánu (bobužel podrobněji nestrukturovaném) a ve shromážděných důkazech hledat odpovědi na jiné otázky, ne už na to, zda lze pohyblivá stanoviště podle předpisů opustit bez vystřídání. NSS zdůrazňuje, že není důležité, jak se „odpojení od práce“ za účelem stravování a odpočinku konkrétně pojmenuje – zda se hovoří o opuštění stanoviště, setrvání na stanovišti bez služebních úkolů, dočasném neobsazení stanoviště, nebo ještě o něčem jiném. Zásadní je zjištění, zda konkrétní stanoviště (pracovní náplň) konkrétního příslušníka běžně (tj. vyjma mimořádných událostí) vyžadovalo – podle předpisů i skutečnosti – nepřetržitý výkon služby, a pokud ano, zda bylo zajištěno příslušníkově zastoupení.*“

[20] Stěžovatelé však v kasační stížnosti vyslovují nesouhlas s relevantní judikaturou NSS, která je dle jejich názoru v rozporu s interními předpisy Vězeňské služby ČR, konkrétně s NGR č. 5/2016, které se týká činnosti dozorců, a NGR 23/2014, které se týká činnosti strážných.

[21] Obdobná argumentace týkající se NGR č. 5/2016 již byla uplatňována i v jiných řízeních před NSS. V rozsudku ze dne 12. 12. 2024, č. j. 2 As 336/2023-46, NSS uvedl, že „*podle § 4 písm. c) nařízení žalovaného č. 5/2016 příslušník vězeňské služby zařazený k výkonu dozorcí služby na jednotlivých stanovištích nebo na vymezených úsecích při plnění dalších stanovených úkolů, jakož i při vystupování na veřejnosti je dále zejména povinen vykonávat službu na určeném stanovišti nebo na vymezeném úseku, neodvracet pozornost od výkonu služby, neprovádět činnost, která nesouvisí s výkonem dozorcí služby, a neopouštět stanoviště nebo vymezený úsek bez souhlasu nadřízeného nebo dokud nebude střídán nebo odvolán.* Nejvyšší správní soud však zdůrazňuje, že citované ustanovení pojednává o povinnostech příslušníka při faktickém výkonu služby, nikoliv v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek. Jestliže tedy stěžovatel čerpal přestávku na jídlo a odpočinek dle denního rozkazu, neporušoval povinnosti stanovené nařízením žalovaného č. 5/2016. Jak také uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 6 As 55/2023-44 (bod 60), časový úsek, po který má být obsazeno určité pohyblivé stanoviště, což je i stanoviště nynějšího stěžovatele, vymezený v rozpisech stanovišť nelze absolutizovat v tom smyslu, že by příslušník velený na pohyblivé stanoviště nemohl jít na přestávku, aniž by byl střídán jiným příslušníkem, který nemá na starosti žádné jiné stanoviště, a může se tak věnovat plně stanovišti, kam přišel někoho vystřídat. Navíc stále platí, že v projednávané

pokračování

věci byl stěžovatel po dobu nepřítomnosti zastupován inspektorem či vrchním inspektorem strážní služby.“ (obdobně též rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2024, č. j. 5 As 268/2023-38).

[22] Na tyto závěry navázal NSS v rozsudku ze dne 21. 5. 2025, č. j. 6 As 120/2024-52, v němž shledal nesprávný názor žalobců, dle nějž „*mohli mít oprávněně za to, že stále nesou odpovědnost za své stanoviště z důvodu stanovených povinností v nařízeních uvedených v bodech 110 a 111 napadeného rozsudku. Nařízení, na která krajský soud odkazoval, totiž hovoří o povinnostech příslušníka při faktickém výkonu služby, nikoliv v době čerpání přestávky na jídlo a odpočinek (srov. k tomu obdobně rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2024, č. j. 2 As 336/2023-46, bod 37). Nadto, pokud je přestávka čerpána se souhlasem či vědomím nadřízeného, nejedná se podle § 4 písm. c) nařízení stěžovatele č. 5/2016, o porušení povinnosti neopouštět stanoviště (rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2025, č. j. 5 As 267/2023-49, bod 50). Skutečnost, že v daném případě přestávky byly žalobcům plánovány v denních rozkazech, přitom znamená, že jejich čerpání probíhalo právě s potřebným souhlasem či minimálně vědomím nadřízeného.*“

[23] Je tedy zřejmé, že NGR č. 5/2016 nelze vztahovat na čerpání přestávek způsobem, jakým to činí stěžovatelé. Obdobně tomu je i v případě NGR č. 23/2014, které se týká činnosti strážných. Krajský soud ostatně ve svém rozsudku uvedl, že aspekty čerpání přestávek jsou upraveny jinými předpisy, a to v § 2 NGR č. 44/2013 a NGR č. 68/2017, které bylo v roce 2019 novelizováno NGR č. 8/2019, kterým došlo k upřesnění čerpání přestávek příslušníky Vězeňské služby ČR. Rovněž uvedl, že ve Věznici Plzeň bylo čerpání přestávek dále upraveno v § 7 nařízení ředitele věznice č. 23/2014 (resp. od 1. 9. 2018 v nařízení ředitele věznice č. 40/2018). Krajský soud dále uvedl, že „*těchto předpisů vyplývá, že vedoucí příslušníci ve Věznici Plzeň plánují podřízeným dopředu dobu čerpání přestávky v souvislosti s naplánovanou dobou služby. Doba služby je čerpáním přestávky přerušena. V případě, že nelze dobu služby přerušit čerpáním přestávky, musí o tomto rozhodnout vedoucí příslušník. V nařízeních je dále upraven postup, kdy příslušník nemůže čerpat přestávku v souvislosti s nemožností přerušit výkon služby. Lze souhlasit se služebními funkcionáři, že výše uvedené vnitřní předpisy ve spojení s obecnou zákonnou úpravou jednoznačně upravují nastavený systém, intervaly, četnost a podmínky čerpání přestávek příslušníky vězeňské služby ve Věznici Plzeň. Soud proto konstatuje, že plánování přestávky v denních rozkazech, ve spojení se zavedenými pravidly pro hlášení začátku čerpání přestávky nadřízenému a evidenci případných odchylek od naplánovaného času pro přestávku, jsou dostatečným formálním podkladem pro umožnění čerpání přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 služebního zákona.*“

[24] Stěžovatelé tuto část rozsudku krajského soudu zcela opomíjí a prosazují svůj vlastní výklad, dle nějž čerpání přestávek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru zabráňují některá ustanovení NGR č. 23/2014 a č. 5/2016, což dle jejich názoru nesprávně odmítá uznat i ustálená judikatura NSS. Kromě výše uvedeného však k této námitce lze uvést následující. Stěžovateli poukazovaná nařízení dopadají na poměry ve všech věznicích řízených Vězeňskou službou ČR. Lze tudíž naznat, že kdyby tato nařízení znemožňovala čerpání přestávek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, platil by tento závěr pro všechny věznice. Jak již však NSS uvedl výše, jeho stávající judikatura s existencí těchto nařízení počítá, přesto v minulosti mnohokrát rozhodl, že čerpání přestávek v režimu dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je možné. Stěžovatelé se rovněž mýlí, když tvrdí, že NSS svojí judikaturou vytvořil „nové povinnosti“ či ty stávající nepřipustným způsobem změnil. NSS totiž jednotlivé případy hodnotil komplexně, a to ve vztahu ke všem relevantním předpisům Vězeňské služby ČR a okolnostem každé konkrétní věci. Obě stěžovateli poukazovaná nařízení sice upravují činnost stěžovatelů ve službě a do určité míry ovlivňují i čerpání přestávek, neboť upravují některé technické aspekty střídání příslušníků apod., jejich ustanovení však sama o sobě nevylučují možnost příslušníků čerpat přestávku v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[25] Nelze odhlédnout ani od obsahu konkrétních ustanovení NGR č. 5/2016 a č. 23/2014, jejichž znění se stěžovatelé dovolávají. V případě prvního zmíněného nařízení se stěžovatelé dovolávají § 4 písm. h), nicméně současně citovaný text namítaného ustanovení odpovídá § 4 písm. c), ke kterému se již judikatura NSS dostatečně obsáhle vyjádřila (viz výše). V případě druhého zmíněného nařízení

se jedná o § 32 odst. 4, dle něž „*strážného má právo vystřídat nebo odvolat ze strážního stanoviště pouze vrchní inspektor strážní služby, nebo vrchní inspektor pro eskortní směnu, inspektor strážní služby nebo inspektor strážní služby pro eskortní směnu a na střezném pracovišti velitel eskorty*“. Ze znění tohoto ustanovení nevyplývají žádné konkrétní dopady na nyní projednávanou věc. Ustanovení vymezuje pouze základní podmínky střídání a odvolání strážného ze stanoviště, a nelze z něj tudíž usuzovat, zda bylo zajištěno střídání příslušníků na pracovištích, která jsou předmětem nynější věci, ani zda bylo daným příslušníkům fakticky umožněno čerpání přestávky dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

[26] Stěžovatelé dále namítají, že ze služebních předpisů nevyplývá, že by bylo možné pohyblivé stanoviště opustit bez vystřídání příslušníka. Jak ale dovodila judikatura NSS, u pohyblivých stanovišť, která ze své povahy nemusí vyžadovat nepřetržitou fyzickou přítomnost příslušníka na jednom místě, nemusí být formálně zajištěno střídání jiným příslušníkem po dobu čerpání přestávky na jídlo a odpočinek (viz např. rozsudky ze dne 23. 10. 2023, č. j. 3 As 256/2022-33, ze dne 29. 2. 2024, č. j. 6 As 55/2023-44, ze dne 21. 5. 2025, č. j. 6 As 120/2024-52, a ze dne 18. 7. 2025, č. j. 5 As 257/2024-57). Stěžovatelé sice s tímto závěrem nesouhlasí, NSS však nevidí důvod svoji předchozí judikaturu jakkoliv přehodnocovat. Krajský soud přezkoumatelně odůvodnil, proč dle jeho názoru není střídání příslušníků na pohyblivých stanovištích třeba (zejm. body 66 a 67 jeho rozsudku), přičemž popsal i konkrétní podklady ve spise, z nichž při vyslovení tohoto závěru vycházel (zejména se jednalo o předpisy ředitele věznice, denní rozkazy a jejich přílohy, hromadné výkazy, výsledky svědků). Krajský soud tudíž svůj názor vystavěl na jasně specifikovaných důkazech a podrobně jej odůvodnil v souladu s příslušnou judikaturou NSS.

[27] Stěžovatelé však na konkrétní aspekty jeho odůvodnění v kasační stížnosti nijak nereagují; jejich zcela obecný poukaz na chybějící definici pohyblivého stanoviště v NGR proto nemůže obstát. V kasační stížnosti toliko uvádí, že kdyby se daný příslušník sloužící na pohyblivém stanovišti ze stanoviště za účelem čerpání přestávky vzdálil, byla by ohrožena akceschopnost dozoru věznice při mimořádných událostech, resp. bezpečnost ostatních příslušníků, kteří jsou čerpáním přestávky dalšího příslušníka v danou chvíli oslabeni. NSS však již výše poukázal na svůj rozsudek č. j. 10 As 325/2023-48, z něž vyplývá, že nemožnost čerpat přestávku dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru musí vyplývat z běžného charakteru služby, nikoli z potenciálních mimořádných událostí. Z téhož rozsudku rovněž vyplývá, že závěru o možnosti řádného čerpání přestávky není na újmu, že daný příslušník zůstane na svém stanovišti, kde tráví přestávku.

[28] Konečně lze ke stěžovateli citovaným ustanovením obou NGR uvést, že jejich argumentaci nemohou podporovat ani z následujícího důvodu. Stěžovatelé dávají tvrzenou nemožnost čerpat přestávky do kontextu s potencialitou zásahu v případě mimořádné situace. Ani jedno z citovaných ustanovení však stěžovatelům neukládá povinnost k takovému typu zásahu; vymezuje pouze podmínky běžného chodu služby. Obecná zakročovací povinnost příslušníka je upravena v § 7 zákona č. 555/1992 Sb., o Vězeňské a justiční strážích České republiky, přičemž krajský soud v souladu s ustálenou judikaturou NSS shledal, že existence této povinnosti nemá žádný vliv na hodnocení přestávky jako přestávky ve službě na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, a to i s ohledem na skutkové zjištění služebních funkcionářů, že k mimořádným událostem dochází ve Věznici Plzeň zcela výjimečně (viz např. body 74 a 81 napadeného rozsudku, k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2024, č. j. 9 As 51/2023-53).

[29] Aby bylo možné učinit závěr, že čerpání přestávky dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru nepřicházelo v dané věznici v rozhodném období objektivně v úvahu, muselo by být prokázáno, že čerpání přestávky znemožňovaly služební předpisy dané věznice nebo faktické poměry v této věznici. Krajský soud ve svém rozsudku podrobně popsal důvody, pro něž mohli příslušníci jak na strážných, tak dozorčích místech řádně čerpat přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním

pokračování

poměru, a to ve vztahu k příslušníkům sloužícím jak na pevných, tak pohyblivých místech. Věnoval se přitom zvláště strážným i dozorcům, jakož i služebním předpisům a rozkazům a faktickým poměrům ve věznici. Bylo tudíž na stěžovatelích, aby závěry krajského soudu konkrétně rozporovali.

[30] Kasační námitky stěžovatelů však jsou v tomto ohledu značně nekonkrétní. NSS v tomto kontextu podotýká, že aby mohla být kasační argumentace úspěšná, je třeba, „aby stěžovatel formuloval dostatečně konkrétní kasační námitky, které směřují proti konkrétním závěrům krajského (městského) soudu, které považuje za nezákonné. Uvedení takových námitok však není možné bez dalšího nabrání již dříve uplatněných odvolacích nebo žalobních námitok či odkazem na ně s připojením obecného tvrzení o tom, že závěry krajského soudu a jím vyslovený právní názor je nesprávný. Stěžovatel tedy musí reagovat na argumentaci krajského (městského) soudu a uvádět, z jakých důvodů jsou závěry, které městský soud v napadeném rozhodnutí uvedl, nesprávné.“ (viz rozsudek NSS ze dne 12. 1. 2026, č. j. 22 As 197/2025-26). Obsah, rozsah a kvalita kasační stížnosti předurčují obsah a podrobnost následného soudního rozhodnutí. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti NSS ale i obsah jeho rozsudku. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[31] Stěžovatelé předně tvrdí, že střídání příslušníků nebylo možné, neboť v denních rozkazech nebyl určen žádný příslušník, který v daný čas nebyl velen na žádné stanoviště, a tudíž mohl vystřídat příslušníka čerpajícího přestávku. NSS však podotýká, že z rozsudku krajského soudu vyplývá, že vyčlenění konkrétního příslušníka pro účely střídání nebylo třeba. Co se týče dozorcích stanovišť, krajský soud uvedl, že pouze provoz jednoho dotčeného stanoviště vyžadoval střídání příslušníků (stanoviště 21b, které bylo koncipováno jako pevné), což bylo zajištěno přesunem dozorce z pohyblivého stanoviště 21a, které bylo obsazeno dvěma příslušníky. Ve vztahu ke strážným krajský soud uvedl, že „příslušníci sloužící na pevných strážních stanovištích tedy byli postupně střídáni k čerpání přestávky příslušníky, kteří slouží na pohyblivých strážních stanovištích č. 6 a č. 9. Ke střídání byli také využíváni příslušníci z víceletných strážních stanovišť č. 10, č. 11 a eskortní skupiny. V rámci strážních stanovišť č. 10 a č. 11 (víceletná pohyblivá strážní stanoviště) se příslušníci po dobu čerpání přestávky k jídlu a odpočinku postupně prostrídají.“ Stěžovatelé tyto závěry krajského soudu v kasační stížnosti nijak konkrétně nerozporují. Kladou důraz jen na to, že v rozpisu služeb nebyl velen žádný příslušník na pozici tzv. střídače. NSS však již uvedl, že obsazení takové pozice není vyžadováno, pokud jsou stanoviště obsazována dostatečným počtem příslušníků tak, aby mohli (i s ohledem na povahu těchto stanovišť) postupně čerpat přestávku na jídlo a odpočinek v zákonném rozsahu (viz rozsudky ze dne 22. 3. 2024, č. j. 9 As 51/2023-53, bod 49, č. j. 6 As 55/2023-44, bod 51, a č. j. 5 As 257/2024-57, bod 36). Na správnost skutkových závěrů žalovaného a krajského soudu nemá žádný vliv ani stěžovateli namítaná skutečnost, že správní orgány nepoukázaly na žádné NGR či nařízení nebo rozkaz ředitele věznice, v němž by bylo výslovně uvedeno, že dozorce na pohyblivém pracovišti jej smí za účelem čerpání přestávky opustit. K dostatečnému formálnímu základu pro čerpání přestávek ve službě viz závěr krajského soudu citovaný v bodě [23] výše.

[32] Stěžovatelé dále namítají, že krajský soud vyšel výběrovou metodou pouze z části svědeckých výpovědí, přičemž některé jejich důležité části opomenul vyhodnotit. Neuvádí však, jaké části kterých výpovědí krajský soud opomněl a jaké relevantní skutečnosti z nich měly dle názoru stěžovatelů vyplývat. V podobném duchu odkazují na znění denních rozkazů, rozpisů strážních a dozorcích stanovišť a Rád Věznice Plzeň včetně jeho přílohy 1. Ani ve vztahu k těmto podkladům neuvádí, co konkrétně z nich má pro účely řízení o kasační stížnosti vyplývat, resp. jaké v nich obsažené informace negují závěry, na nichž vystavěl krajský soud svůj rozsudek. Stěžovatelé namítají, že krajský soud se těmito podklady zabýval nedostatečně, a to ve vztahu k problematice střídání strážních stanovišť, opětovně však neuvádí, kterými konkrétními aspekty těchto podkladů se krajský soud

opomněl zabývat. Z rozsudku krajského soudu přitom vyplývá, že se problematikou střídání na strážních stanovištích zabýval (body 67 a 72 rozsudku). Není úkolem NSS, aby namísto stěžovatelů v jimi obecně označených podkladech rozhodnutí dohledával blíže nekonkretizované informace, které by snad mohly podporovat jejich procesní stanovisko. Tím by přebíral roli jejich advokáta, která mu však nenáleží.

[33] Stěžovatelé dále poukazují na rozsudek NSS ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78. Dle jejich názoru tím, že se krajský soud nevěnoval dostatečně problematice strážních stanovišť, porušil v tomto rozsudku vyjádřený závazný právní názor. K tomu NSS uvádí, že závazný právní názor vyjádřený v tomto rozsudku byl pro krajský soud ve smyslu § 110 odst. 4 s. ř. s. závazný pouze pro účely nového řízení sp. zn. 57 Ad 2/2018, tedy řízení, které bezprostředně navazovalo na zrušení rozsudku krajského soudu v této věci. Tehdejší rozsudek krajského soudu byl NSS zrušen pro nepřezkoumatelnost. Nelze bez dalšího usoudit, že nyní napadený rozsudek krajského soudu, jenž se týká z hlediska časového odlišného hmotněprávního nároku stěžovatelů, je rovněž nepřezkoumatelný pouze proto, že v minulosti NSS krajskému soudu uložil ve vztahu k odlišnému správnímu řízení lépe se zabývat střídáním příslušníků na strážních stanovištích.

[34] Stěžovatelé dále poukazují na to, že někteří (konkrétně neoznačení) účastníci ve svých výpovědích uvedli, že nemohli čerpat přestávky ve službě dle svého uvážení a hlavně v plném rozsahu. K tomu NSS uvádí, že ředitel věznice se v prvostupňovém rozhodnutí detailně zabýval výpověďmi účastníků, jejichž hodnověrnost je poznamenána tím, že účastníci jejich obsahem prokazují svůj nárok uplatněný v žádosti, a hodnotil je v kontextu ostatních provedených důkazů (svědeckých výpovědí a listin). Žalovaný se s hodnocením důkazů zcela ztotožnil. Pokud někteří účastníci ve své výpovědi zpochybnili možnost čerpat přestávku ve službě na jídlo a odpočinek v plném rozsahu, byla v této části jejich výpověď vyvrácena věrohodnými svědeckými výpověďmi v kombinaci s evidencí čerpání přestávek v příloze denních rozkazů a hromadnými měsíčními výkazy podepsanými stěžovateli. Stěžovatelé v kasační stížnosti žádnou konkrétní polemiku s hodnocením důkazů nepředkládají. Zákonným znakem přestávky ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru není možnost čerpat ji libovolně, tj. v době, kterou si příslušník sám určí bez ohledu na okolnosti „provozu“.

[35] Stěžovatelé rovněž argumentují povahou služby dozorců. Uvádí, že dozorcí jsou povinni vykonávat službu i mimo svoji kancelář, dále že se vězni nesmí pohybovat po prostoru věznice bez dozoru (doprovodu) příslušníka a že konzumace stravy je vyloučena i v samotné kanceláři, neboť ta je vězňům volně přístupná. NSS však uvádí, že žádné z těchto tvrzení logicky nevyvrací závěr, že příslušníci mohli čerpat přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. To, že dozorcí mají povinnost vykonávat službu i mimo kancelář, neznamená, že nemohou být alespoň za účelem čerpání přestávky v kanceláři. Jestliže mají dozorcí povinnost doprovázet vězně při jejich pohybu po věznici, není NSS zřejmé, jak může být kancelář dozorců volně přístupná vězňům. Vězni se navíc zcela určitě nepohybují po věznici po celou dobu provozu věznice, a není tudíž pravdou, že by je dozorcí museli neustále doprovázet. Ve vztahu k povaze služby a střídání dozorce, který vykonává službu na místě 21b, se ve svém rozhodnutí dostatečně obsáhle vyjádřil žalovaný i krajský soud (viz výše). Stěžovatelé na jejich závěry v kasační stížnosti nijak nereagují.

[36] Stěžovatelé dále uvádí, že v prostorách Věznice Plzeň jsou situována pracoviště odsouzených, kde službu po celou pracovní dobu vykonává jeden příslušník, který fakticky nemůže pracoviště opustit a ponechat výrobní proces bez své přítomnosti, neboť by nemohl přijmout potřebná opatření v případě pracovního úrazu či jiné mimořádné události. Tuto námitku ovšem stěžovatelé neuplatnili v řízení před krajským soudem, ačkoliv jim v tom nic nebránilo, v důsledku čehož nemohl krajský soud přezkoumat rozhodnutí žalovaného z pohledu této specifické situace. Uplatnění takto konkretizované námitky teprve v řízení o kasační stížnosti je proto nepřípustné (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

[37] Konečně nelze přijmout ani námitku stěžovatelů, dle níž novější judikatura NSS narušuje právní jistotu stěžovatelů, neboť nahradila judikaturu starší, která byla pro stěžovatele příznivější. NSS k tomuto uvádí, že stěžovatelé nepoukazují na konkrétní judikaturu NSS, nicméně z kontextu věci je zřejmé, že míní rozsudek č. j. 9 As 40/2020-78 a obdobnou judikaturu ve věcech, v nichž byli žalobci zastupováni týž advokátem v řízení úspěšně, a rozsudek č. j. 5 As 257/2024-57 a navazující judikaturu, kde tomu tak již nebylo. Stěžovatelé však opomíjejí, že se nejednalo o žádný judikатурní obrat, tedy o změnu judikatury v pravém smyslu. Důvodem úspěchu žalobců byla v poukazovaných věcech nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu, potažmo rozhodnutí žalovaného, který nedostatečným způsobem vymezil poměry v dané věznici. Pro žalobce nepříznivé rozsudky byly vydány ve věcech, kde byl skutkový stav zjištěn dostatečně. Není rovněž pravdou, že by pro žalobce příznivá judikatura předcházela vydání rozsudků, v nichž žalobcům vyhověno nebylo. V tomto smyslu NSS odkazuje na bod 28 rozsudku č. j. 10 As 325/2023-48, který obsahuje krátký popis tehdy existující relevantní judikatury.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. zamítl.

[39] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Neúspěšní stěžovatelé nemají právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. srpna 2026

L. S.

Mgr. Tomáš Kocourek v. r.
předseda senátu